

РЕШЕНИЕ

№ 6236

гр. София, 01.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5849** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от АПК, вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Държавна комисия по стоковите борси и тържищата (ДКСБТ), [населено място], депозирана чрез пълномощника старши юрисконсулт Г. Г., против Решение №20038770 от 10.02.2021 г., постановено по НАХД № 5176 по описа за 2019 г. на СРС, НО, 133-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 04983/05.03.2019 г., издадено от В. И. И., в качеството си на Председател на ДКСБТ. Със същото за нарушение на чл.29, ал.2 от Закона за стоковите борси и тържищата (ЗСБТ), във връзка с чл.13, ал.3 от Борсовия правилник на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. на основание чл.65, ал.2 от ЗСБТ.

Касаторът счита въззивното решение за неправилно поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на материалния закон – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК, тъй като не са взети предвид и обективно оценени всички доказателства по делото в тяхната цялост, както и са направени изводи без наличие на каквито и да е доказателства в подкрепа на тези изводи. Излага доводи, че СРС неправилно е приел, че са допуснати съществени процесуални нарушения при връчването на АУАН, доколкото последния е връчен на лице, което е ненадлежно упълномощено. Твърди, че независимо, че пълномощното е подписано само от единия изпълнителен директор, при начин на представителство и

управление от двамата изпълнителни директори само заедно, то правото на защита на санкционираното лице не е нарушено, тъй като жалбата пред СРС е подадена от двамата изпълнителни директори. Заявява също така, че доколкото извършеното нарушение е доказано, то постановеното решение на СРС следва да бъде отменено изцяло и да бъде потвърдено НП като законосъобразно и правилно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация – БСБ АД, чрез процесуалния си представител адв. Г. С. от АК – Р. в съдебно заседание оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира присъждането на разноски за двете съдебни инстанции по представен списък.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, поради което решението на въззивния съд следва да бъде потвърдено.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление (НП) № 04983/05.03.2019 г., издадено от В. И. И., в качеството си на Председател на ДКСБТ, с което за нарушение на чл.29, ал.2 от Закона за стоковите борси и тържищата (ЗСБТ), във връзка с чл.13, ал.3 от Борсовия правилник на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. на основание чл.65, ал.2 от ЗСБТ.

След съвкупен анализ на събраните по делото доказателства СРС е приел за установена следната фактическа обстановка: При извършена на 12.02.2019 г. проверка по документи във връзка със сключена сделка на [фирма] на борсова сесия №14 от 03.04.2018 г., регистрирана с талон за сключена борсова сделка №27 от 03.04.2018 г. и борсов договор №27 от 03.04.2018 г., и борсова сесия №44 от 30.10.2018 г., регистрирана с талон за сключена борсова сделка №040 от 30.10.2018 г. и борсов договор № 040 от 07.11.2018 г., било установено, че [фирма] не е спряла от участие в борсовите сесии борсов член [фирма], който не е платил дължимата борсова такса в тримесечен срок от възникване на основанието за плащането и таксата не е удържана по реда на чл. 13, ал. 2 от Борсовия правилник на [фирма]. Нарушението било извършено на 02.04.2018 г. и установено на 12.02.2019 г. в [населено място].Срещу дружеството-жалбоподател бил съставен АУАН № 004983 от 12.02.2019 г. за нарушение на чл.29, ал.2 от Закона за стоковите борси и тържищата (ЗСБТ), вр. чл. 13, ал. 3 от Борсовия правилник на [фирма]. Актът бил подписан от актосъставителя и двама свидетели, след което на същата дата бил предявен на лицето М. В. Д. – упълномощена от Е. В. М. в качеството ѝ на изпълнителен директор на [фирма], която го подписала с отбелязване, че има възражения. Въз основа на така съставения АУАН впоследствие било издадено и обжалваното наказателно постановление.

За да отмени обжалваното пред него НП СРС е приел, че в хода на административнонаказателното производство е било допуснато съществено процесуално нарушение, което е довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице, тъй като АУАН е връчен на лице, което не е било надлежно упълномощено да получава АУАН от името и за сметка на [фирма]. Според СРС това е така, тъй като изрична представителна власт на лицето, на което е връчен АУАН не се доказва от събраните в производството доказателства, включително и от приложеното пълномощно. От справка в Търговския регистър е установено, че дружеството се представлява от двамата изпълнителните директори само и единствено заедно, което според СРС означава, че те не могат самостоятелно и еднолично да упълномощават конкретни лица да извършват действия от името и за сметка на дружеството. В случая от приложеното по делото пълномощно е видно, че само единият изпълнителен директор е упълномощила лицето, на което е връчен АУАН да представлява дружеството, и то не във връзка със съставянето и връчването на АУАН. СРС е приел, че това пълномощно е общо и касае предимно дейността на дружеството – да подписва търговски, трудови и борсови договори и действия, свързани с провеждане на борсовата търговия и т. н. В него липсва конкретно упълномощаване за участие в процедура по установяване на административни нарушения и за представителство при съставяне и връчване на АУАН. Предвид на това съдът е приел, че не е налице редовно упълномощаване, а от там лицето М. В. Д. не е имала правомощия да присъства при съставянето и да получи акта от името и за сметка на дружеството, тъй като липсва изрично упълномощаване за това, а дори и да се приеме, че наличното пълномощно ѝ дава такава представителна власт, то липсва упълномощаване от страна и на втория изпълнителен директор. След като е прието, че дружеството се представлява само и единствено от двамата изпълнителни директори заедно и няма изключения от това правило, то редовно упълномощаване би имало единствено, ако пълномощното беше подписано и от двамата изпълнителни директори.

СРС е приел, че задължение на актосъставителя е било да провери надлежната представителна власт на лицето и след като установи, че същата не е упълномощена от двамата изпълнителни директори, да даде нови указания във връзка с връчването на акта, за представяне на редовно пълномощно, или съответно явяване на изпълнителните директори, които лично да го подпишат. Могло е да бъде отбелязано също така, че актът е съставен в отсъствие на нарушителя, тъй като след получаване на изрична покана не се е явило надлежно упълномощено лице, след което да бъде изпратен за предявяване и подписване. Пропускът на актосъставителя е можело да бъде отстранен от АНО по реда на чл. 52, ал. 2 от ЗАНН, но вместо наказващият орган да констатира нередовното връчване и да върне акта на актосъставителя за повторно извършване на процедурата и отстраняване на допуснатия порок, той директно е пристъпил към издаване на НП, което на това основание е прието за незаконосъобразно, тъй като е довело до недопустимо ограничаване правото на защита на санкционираното лице. Подобно нарушаване на правото на защита на води до опорочаване на цялата административно наказателна процедура и е основание за отмяна на издаденото наказателно постановление. При тези мотиви и без да разглежда спора по същество СРС е отменил НП.

Решението е правилно, а доводите на касатора, че установеното нарушение не е от категорията на съществените съдът намира за неоснователни.

СРС е изложил подробни мотиви в подкрепа на изводите си, които настоящата инстанция споделя изцяло. При безспорна установеност, че дружеството се управлява и представлява само заедно, не и поотделно от двамата му изпълнителни директори, както и с оглед съдържанието на приложеното пълномощно обосновани са изводите на СРС, че лицето, присъствало при съставяне на АУАН и на което същият е връчен не е било надлежно упълномощено. Това е довело до нарушение на чл.40, ал.1 и чл.43, ал.1 ЗАНН, тъй като АУАН се явява съставен в отсъствие на нарушителя, съответно и ненадлежно предявен. Тези нарушения са от категорията на съществените и неотстраними процесуални пороци, тъй като нарушават правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност субект. Предвид това същите са абсолютни основания за отмяна на обжалваното наказателно постановление, без да е необходимо спорът да бъде разгледан по същество, както е приел и СРС. В тази връзка съдът намира наведените в касационната жалба доводи за неоснователни. Противно на твърденията на касатора настоящият съдебен състав счита, че въззивният съд е взел предвид и обективно е оцененил всички доказателства по делото в тяхната цялост, вследствие на което е извел обосновани изводи. Фактът, че АУАН е входиран в деловодството на [фирма] не може да доведе до извода за надлежното му връчване, което предхожда входирането. Не следва и извода, че с входирането и даватата представляващи дружеството са уведомени за него и съдържанието му. По разбиране на настоящият съдебен състав опорочената процедура при съставяне, предявяване и връчване на АУАН е винаги самостоятелно основание за отмяна на издаденото въз основа на него НП, като тези пороци не могат да се считат санирани при надлежно подадена жалба срещу НП. Същите биха могли да бъдат санирани само по реда на чл.52, ал.2 ЗАНН, което в случая не е сторено.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора съобразно разпоредбата на чл.63, ал.3 ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Съгласно чл.143, ал.3 АПК когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото. Ответникът в настоящото производство е направил своевременно искане за присъждането на такива както във възвонното, така и в настоящото производство. Видно от приложения към АН дело №5176/2019 г. на СРС договор за правна защита и съдействие договореното възнаграждение за тази инстанция е в размер на 185 лева, платимо по банков път изцяло. Доказателства за плащането му обаче не са представени. В тази връзка следва да се посочи, че договорът за правна защита и съдействие е доказателство за плащане на адвокатското възнаграждение само когато е договорен начин на плащане в брой. Когато е договорено, че възнаграждението ще бъде платено по банков път, то следва да е установено с представени доказателства. В случая такива не са представени нито във въззивното, нито в настоящото производство. Предвид това съдът приема, че разноски за въззивното производство, представляващи заплатен адвокатски хонорар, не следва да бъдат присъждани поради недоказаност на извършването им. Относно настоящото производство е представен договор за правна защита и съдействие, в

който е договорено адвокатско възнаграждение за касационната инстанция в размер на 300 лева, платимо в брой. Така представения договор съдът приема за годно доказателство, установяващо размера и плащането на адвокатското възнаграждение. Предвид това в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Относно размера на направените разноски своевременно от процесуалния представител на касатора е направено възражение за прекомерност. Текстът на чл. 63, ал. 4 ЗАНН предвижда, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 ЗА. Съдът намира това възражение за неоснователно, тъй като възнаграждението е съобразено с действителната правна и фактическа сложност на делото. Съгласно чл.18, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл.7, ал.2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв. Според чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с интерес над 1000 лв., възнаграждението е 300 лв. плюс 7% върху горницата над 1000 лева. В конкретния случай имуществената санкция е в размер на 2000 лева, при което минималното възнаграждение, определено по реда на чл.7, ал.2, т.2 от Наредбата е 370 лева. Договореното и платено адвокатско възнаграждение, претендирано за настоящото производство е в размер на 300 лева, т.е. под предвидения в наредбата минимум, поради което не подлежи на редуциране. Следователно касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300 /триста8 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20038770 от 10.02.2021 г., постановено по НАХД №5176 по описа за 2019 г. на СРС, НО, 133-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление №04983/05.03.2019 г., издадено от Председателя на ДКСБТ.

ОСЪЖДА Държавна комисия по стоковите борси и тържищата да заплати на [фирма] разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.